

Fonda Leeová

NEFRITOVÉ MĚSTO

Strhující příběh krve,
cti, rodiny a magie.
NPR

Host

Přeložil Filip Drlik

Fonda Leeová

NEFRITOVÉ MĚSTO

Brno 2022

Jade City

Copyright © 2017 by Fonda Lee

This edition published by arrangement with Little,

Brown and Company, New York, New York, USA

All rights reserved

Cover picture from open sources

Maps by Tim Paul Illustration

Translation © Filip Drlík, 2022

Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2022

(elektronické vydání)

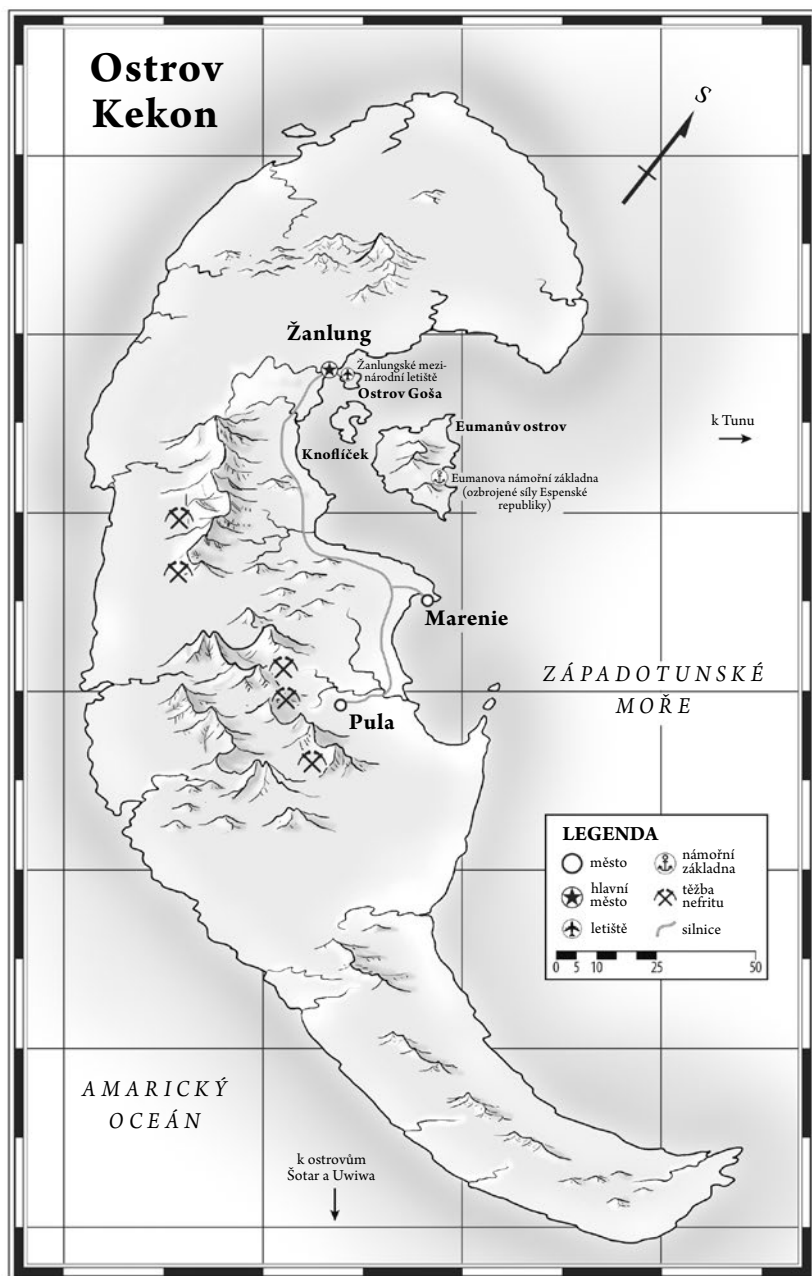
ISBN 978-80-275-1225-6 (PDF)

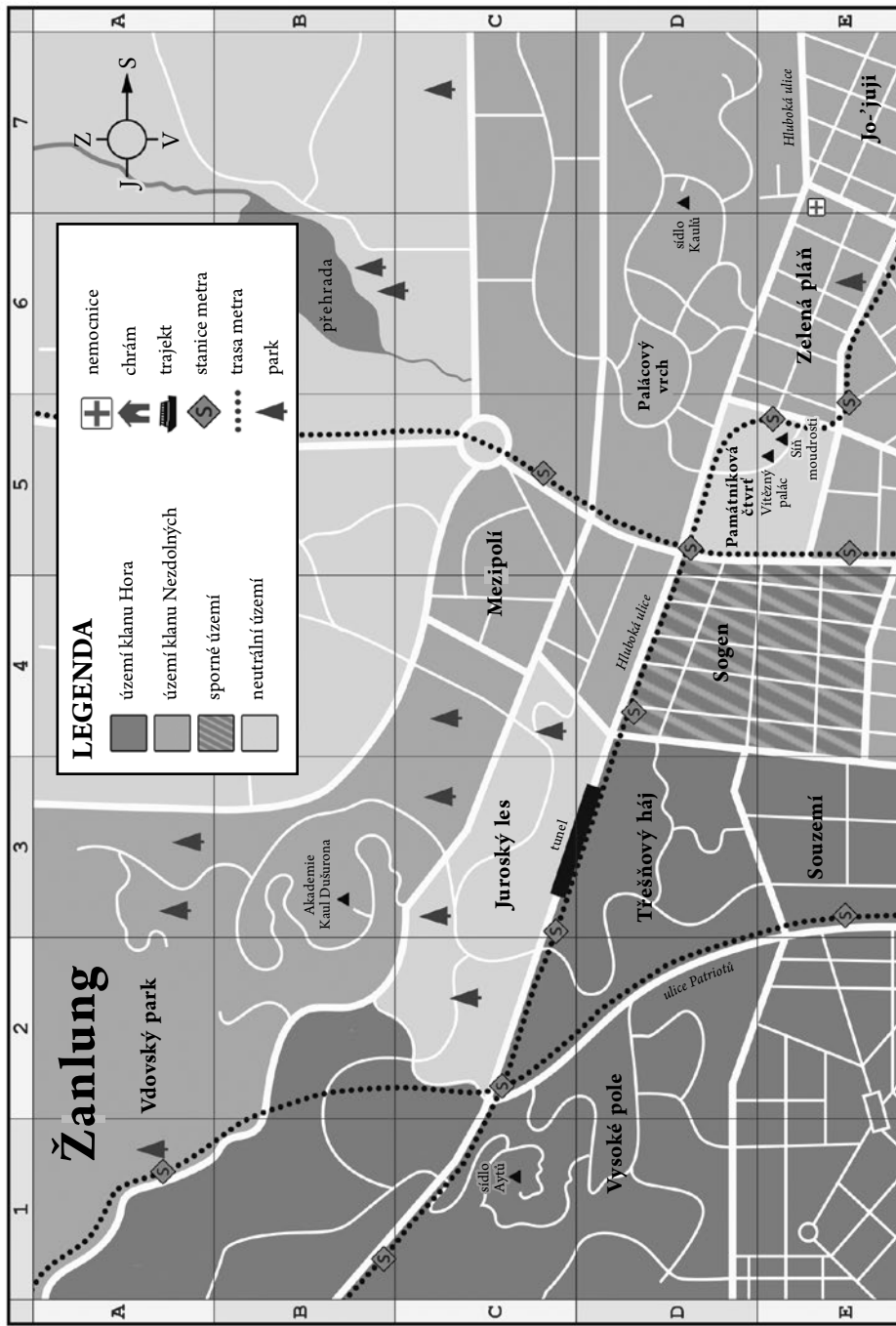
ISBN 978-80-275-1226-3 (ePUB)

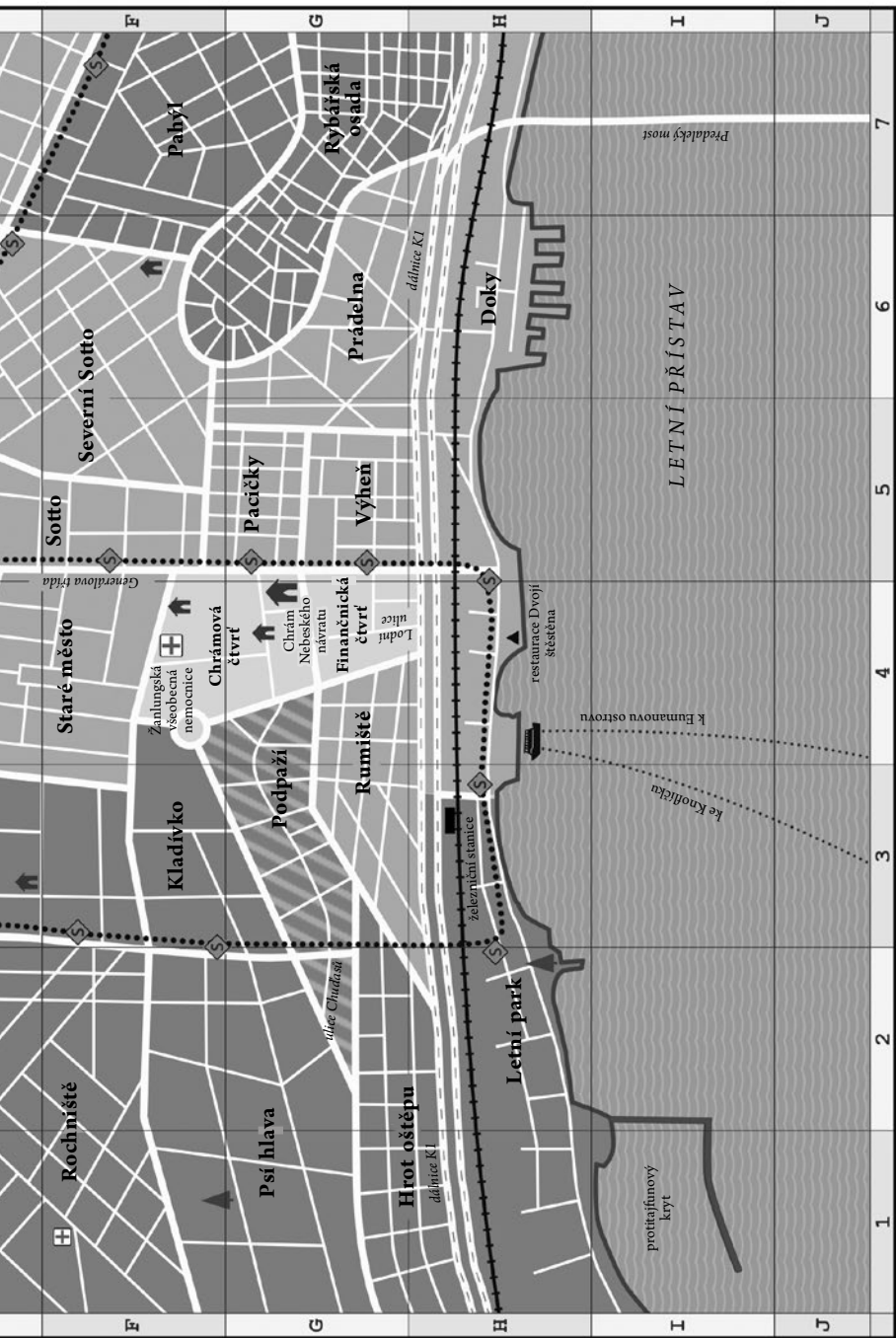
ISBN 978-80-275-1227-0 (MobiPocket)

Tato kniha je literární dílo. Jména, postavy, místa a události v ní obsažené jsou výtvozem autorčiny představivosti nebo jsou užité fiktivně. Jakákoli podobnost se skutečnými událostmi, místy či osobami, živými i mrtvými, je čistě náhodná.

Mému bratrovi

Přestože v době tisku byly podnity všechny snahy o ověření přesnosti této mapy, izemní jurisdikce se mohou měnit. Turistům důrazně doporučujeme obrátit se pro aktuální informace na místní úřady.

1

Dvoji štěstěna

Dva budoucí zloději nefritu se potili v kuchyni Dvoji štěstěny. Okna do restaurace byla otevřená, a hosty uvnitř tak zkraje večera příjemně ochlazoval vánek od moře, v kuchyni však byly jenom nástropní větráky, které se celý den otáčely bez valného účinku. Léto sotva začalo a Žanlung už připomínal člověka po milování — upoceného a nasáklého tělesnými pachy.

Bero a Sampa, dva šestnáctiletí hoši, se po třech týdnech plánování rozhodli, že dnes večer změní svůj život. Bero měl na sobě tmavé číšnické kalhoty a bílou košili, která se mu nepříjemně lepila na záda. Bledý obličej i rozpraskané rty měl strnulé zadržovanými myšlenkami. Odnesl táč špinavých sklenic ke dřezu a odložil ho, osušil si ruce utěrkou a naklonil se ke svému komplicovi, který nádobí oplachoval hadicí a skládal do odkapávačů.

„Zrovna je sám,“ zašeptal Bero.

Sampa zvedl hlavu. Byl to Abukejec — s měděnou kůží, hustými rozčuchanými vlasy a mírně baculatými tvářemi, které podtrhovaly jeho andílkovský vzhled. Rychle zamrkal a otočil se ke dřezu. „Směna mi končí za pět minut.“

„Musíme to udělat hned, keku,“ řekl Bero. „Naval to sem.“

Sampa si otřel ruku o tričko a vyndal z kapsy malou papírovou obálku. Rychle ji vložil Berovi do dlaně. Bero zastrčil ruku pod zástěru, zvedl prázdný tác a vyšel ven z kuchyně.

U baru požádal vrchního o rum s chilli, limetkou a ledem — Šon Žudonruovo oblíbené pití. Bero nápoj odnesl, odložil tác a zastavil se u prázdného stolu u stěny, zády k jídelně. A zatímco předstíral, že stůl utírá, vysypal do sklenice obsah papírového sáčku. Prášek zašuměl a rychle se rozpustil v jantarové tekutině.

Bero se narovnal a došel k rohu barového pultu. Šon Žu stále seděl sám, hromotluk nacpaný v malé židli. Zkraje večera si k němu přisedl Maik Kehn, ale k Berově úlevě se po chvíli vrátil do boxu na protější straně ke svému bratrovi. Bero přistavil sklenici před Šona. „Na účet podniku, Šon-žene.“

Šon si nápoj vzal a ospale přikývl, aniž zvedl hlavu. Byl pravidelným zákazníkem Dvojí štěstěny a pil hodně. Lysina uprostřed jeho hlavy se pod lampami restaurace růžově leskla. Bero si nedokázal pomoci a zadíval se o něco níž, na tři zelené pecky v jeho levém uchu.

Odešel dřív, než ho mohl kdokoli při zírání přistihnout. Bylo nepochopitelné, že takový otlý starý opilec byl Zelená kost. Šon nosil nefritu samozřejmě jenom trochu, ale ať byl zhýralý, jak chtěl, dřív nebo později ho někdo o kameny — a zároveň nejspíš i o život — připravit musí. *Tak proč ne já?* pomyslel si Bero. Proč ne, přesně tak. Je sice jenom levoboček přístavního dělníka, který nikdy nepodstoupí bojový výcvik v Chrámové škole Wie Lon ani na Akademii Kaul Dušurona, ale aspoň je Kekonec každým coulem. Říkal si, že má kuráž a nervy z oceli; že má to, co je potřeba, aby z něj něco bylo. A nefrit z něj někoho rozhodně udělat mohl.

Prošel kolem boxu bratrů Maiků, ke kterým se mezitím připojil třetí, mladší muž. Bero trochu zpomalil, aby si je lépe prohlédl. Maik Kehn a Maik Tar — ano, *tihle* byli skutečné Zelené kosti.

Štíhlí, svalnatí chlapi se spoustou nefritových prstenů. U pasu měli soubojové dráповé nože s rukojetí vykládanou nefritem. Byli dobře oblečení: v tmavých košilích s límcem a na míru ušitých oblecích, lesklých černých botách a kloboucích. Maikové byli dobře známí členové klanu Nezdolných, který ovládal většinu čtvrtí na téhle straně města. Jeden z nich se podíval Berovým směrem.

Bero rychle odvrátil pohled a zaměstnal se odklizením nádobí. Poslední, co potřeboval, bylo, aby si ho dnes večer všímali bratři Maikové. Ovládl potřebu zkontrolovat perkusní pistoli, kterou měl zastrčenou v kapse kalhot pod zástěrou. Trpělivost. Po dnešním večeru už uniformu číšníka nosit nebude. Už nebude muset nikdy nikomu sloužit.

Sampovi v kuchyni mezitím skončila směna a připravoval se na odchod. Podíval se zvědavě na Bera, který přikývnutím potvrdil, že splnil svou část plánu. Sampa poodhalil drobné bílé horní zuby a skousl spodní ret. „Myslíš, že to fakt můžeme udělat?“ zašeptal.

Bero se naklonil blízko k Sampovu obličejí. „Soustřeď se, keku,“ zasyčel. „Už to děláme. Nesmíme přestat. Musíš provést svůj díl práce!“

„Já vím, keku, já vím. Udělám to.“ Sampa se na něj ublíženě a rozmrzele zadíval.

„Mysli na ty prachy,“ povzbudil ho Bero a šťouchl do něj. „A teď šup na věc.“

Sampa se naposledy nervózně ohlédl a pak zatlačil do kuchyňských dveří. Bero ho nevrle sledoval a asi potisící zalitoval, že musel přibrat tak změkčilého a jalového partnera. Ale jinou volbu neměl — jenom čistokrevný Abukejec s vrozenou imunitou vůči nefritu mohl vzít do ruky kámen a vyjít z plné restaurace bez prozrazení.

Dostat Sampu na palubu stálo hodně přesvědčování. Jako mnoho ostatních příslušníků jeho kmene sázel chlapec všechno

na řeku a trávil víkendy potápěním se a lovením nefritu splaveného z lomů v horách. Bylo to nebezpečné — při silných deštích smetl proud nejednoho nešťastníka, a i když se člověku poštěstilo a nefrit našel (Sampa se vychloubal, že jednou vylovil kus velký jako pěst), mohli ho potom chytit. V lepším případě tak strávil nějakou dobu ve vězení, v horším v nemocnici.

Je to paběrkování pro sráče, tvrdil mu zarytě Bero. Proč lovit neopracovaný nefrit a prodávat ho obchodníkům na černém trhu, kteří ho porcovali, pašovali pryč z ostrova a platili jen zlomek toho, za co by kámen mohl prodat sám? Pár chytrých a odvážných kluků, jako byli oni dva, měl na víc. Když už se chystáš riskovat s nefritem, vsaď si na velkou hru. Prodat kameny obroušené a zasazené — to byly jiné sumy.

Bero se vrátil do jídelny a pustil se do uklízení a rovnání stolů a každých pár minut se díval na hodiny. Pomyslel si, že až dostane, co potřebuje, Sampu později odkopne.

„Šon Žu říká, že v Podpaží jsou nějaký problémy,“ řekl Maik Kehn, předkloněný, aby ho přes okolní šum nikdo jiný nezaslechl. „Nějaká parta děcek prej terorizuje naše podniky.“

Jeho mladší bratr Maik Tar natáhl ruku s hůlkami k talíři s křupavými sépiovými kuličkami. „O jakých děckách se tady bavíme?“

„O čerstvejch Prstech. O mladejch vysíračích, co mají nanejvyš jeden dva kousky nefritu.“

Třetí muž u stolu se nezvykle zadumaně mračil. „I nejmenší Prsty jsou vojáci klanu. Dostávají rozkazy od Pěstí a Pěstí zase od jejich Roha.“ Čtvrt Podpaží byla odjakživa sporným územím, ale

přímé ohrožování podniků spojených s klanem Nezdolných bylo až příliš troufalé na to, aby šlo o práci neopatrných pobudů. „Řekl bych, že se nás někdo snaží pochcat.“

Maikové se podívali na něj a pak jeden na druhého. „Co se děje, Hilo-žene?“ zeptal se Kehn. „Dneska nejseš ve svý kůži.“

„Připadám ti tak?“ Kaul Hilošudon se opíral zády o stěnu boxu, otáčel sklenicí s rychle teplajícím pivem a zamyšleně z ní otíral sraženou vodu. „Možná je to tím vedrem.“

Kehn kývl na jednoho z číšníků a nechal jim doplnit sklenice. Bledý kluk je obsloužil se sklopenou hlavou. Jen krátce zvedl oči k Hilovi, ale zřejmě ho nepoznal. Jen málokdo z těch, kdo Kaul Hilošudona neznali osobně, čekali, že bude vypadat tak mladistvě. Roh klanu Nezdolných byl hned po svém starším bratrovi druhým nejvyšším v hierarchii, ale přesto ho na veřejnosti často nepoznávali. Občas to Hila rozčilovalo, občas mu to hrálo do karet.

„Nikdo už nějakou dobu neviděl Tříprstáka Geeho.“

„Jak se může ztratit někdo takovej jako Tříprsták Gee?“ podíval se Tar. Ilegální brusič byl nepřehlédnutelný jak kvůli pupku, tak kvůli charakteristickému znetvoření.

„Možná sekl s řemeslem.“

Tar se uchechtl. „Je jenom jeden způsob, jak sekneš s nefritovým řemeslem. Když řemeslo sekne s tebou.“ U Hilova ucha se ozval něčí hlas. „Kaul-žene, užíváte si dnešní večer? Vyhovuje vše vašim představám?“ U stolu se objevil pan Une s typickým úzkostlivým a úslužným úsměvem, jaký měl pro významné hosty připravený vždy.

„Všechno je vynikající, jako obvykle,“ odpověděl Hilo a nasadil svůj typický výraz, uvolněný úsměv s jedním pozdviženým koutkem.

Majitel Dvojí štěstěny sepal ruce zjizvené roky práce v kuchyni, přikývl a vděčně se usmál. Panu Unemu bylo přes šedesát,

byl plešatý a obtloustlý. Restauraci jeho rodina provozovala už třetí generaci. Ctihodný podnik založil jeho dědeček, jeho otec ho pak udržoval v chodu během válečných i poválečných let. Pan Une byl stejně jako jeho předchůdci loajálním Lucerníkem klubu Nezdolných. Kdykoli Hilo navštívil restauraci, osobně mu šel vzdát hold. „Dejte mi prosím vědět, pokud budete chtít ještě cokoli přinést,“ dodal důrazně.

Když upokojený pan Une odešel, Hilo opět zvážněl. „Vypávejte se dál. Zjistěte, co se stalo s Geem.“

„A co nám je do Geeho?“ zeptal se Kehn, ne drže, jen ze zvědavosti. „Takovýho škoda nebude. O jednoho brusiče, co náš nefrit dodával slabochům a cizincům, mň.“

„Prostě mě to trápí.“ Hilo se předklonil a snědl poslední křupavou sépiovou kuličku. „Když z ulic začnou mizet psi, nechystá se nic dobrého.“

Bero pomalu začínal ztrácet nervy. Šon Žu už měl říznutý nápoj skoro dopitý. Droga měla být podle všeho bez chuti a zápachu, ale co když ji Šon dokázal vylepšenými smysly Zelené kosti nějak vycítit? Nebo co když prostě neúčinkovala a ten chlap si jen tak odejde a odnese svůj nefrit pryč z Berova dosahu? Co když to Sampa nezvládne? Bero položil roztřesenou rukou lžici na stůl. *Zůstaň v brusu. Vzmuž se.*

Z fonografu v rohu místnosti se začala linout pomalá, romantická operní melodie, kterou přes hovor všech návštěvníků téměř nebylo slyšet. Nad červenými ubrusy se malátně vznášel cigaretový kouř a vůně pikantních pokrmů.

Šon Žu se spěšně, vrávoravě postavil. Dopotácel se k zadní části restaurace a rozrazil dveře na pánskou toaletu.

Bero v duchu pomalu napočítal do deseti, položil táč a nenuceně muže následoval. Když vklouzl na toalety, strčil ruku do kapsy a sevřel prsty kolem drobné pistolky. Zavřel a zamkl dveře a přitiskl se k protější zdi.

Z jedné kabinky se ozývalo úporné dávení. Z ohavného pachu alkoholem nasáklých zvratků se Berovi obracel žaludek. Muž potom spláchl a dávivé zvuky ustaly. Ozvalo se tlumené zadunění, jako když něco těžkého dopadne na dlážděnou podlahu, a následovalo nepříjemné ticho. Bero popošel o několik kroků blíž. V uších slyšel bušení vlastního srdce. Zvedl malou zbraň do úrovně hrudníku.

Dveře do kabinky byly otevřené. Uvnitř se rozvalovalo Šon Žuovo obtloustlé tělo. Jeho hrudník stoupal a klesal a muž při tom lehce chrápal. Z koutku úst mu stékal tenký čirůček slin.

V protější kabině se zahýbal pár ušmouraných plátěných bot a Sampa vykoul zpoza rohu ze svého úkrytu. Při pohledu na pistoli vytřeštil oči, ale dokolébál se k Berovi a oba chlapci potom chvíli hleděli na bezvládného muže.

Do prdele, ono to fakt zabralo.

„Na co čekáš?“ Bero mávl pistolkou k Šonovi. „Dělej! Seber to!“

Sampa se nejistě protáhl pootevřenými dveřmi dovnitř. Šon Žuova hlava byla natočená doleva, a jeho nefritem ozdobené ucho tak zůstalo přitisklé u stěny kabinky. Chlapec s obličejem tak zkřiveným, jako by se chystal sáhnout na dráty vysokého napětí, chytil Šona za hlavu. Chvíli čekal, a když se muž nepohnul, Sampa tučný obličej otočil na druhou stranu. Roztřesenými prsty uchopil první nefritovou náušnici a stahoval pojistku na druhé straně.

„Na, dávej to sem.“ Bero mu podal prázdný papírový sáček. Sampa vhodil dovnitř nefritovou pecku a pokračoval druhou náušnicí.

Bero těkal očima mezi nefritem, Šon Žuem, pistolí, Sampou a opět nefritem. Přistoupil blíž a namířil zbraní několik centimetrů od spánku bezvládného muže. Pistole vypadala zoufale titěrně a neúčinně — zbraň prostých lidí. Nevadí. Vzhledem k tomu, v jakém se Šon Žu nachází stavu, nebude schopen se Zocelit ani střelu Odrazit. Sampa odejde zadním vchodem s nefrity v dlani a nikdo nic nepozná. Bero mezitím dokončí směnu a sejde se s ním později. Šon Žua nikdo nevyruší celé hodiny. Nebude to totiž poprvé, co opilec takto odpadl na záchodě.

„Pohni si,“ řekl Bero.

Sampa už měl dva nefrity vytažené a pokoušel se vyndat třetí. Lovil pojistku v záhybech kožnatého ucha. „Tahle mi nejde sundat.“

„Vytrhni ji, tak ji prostě vytrhni!“

Sampa s poslední náušnici prudce škulbl a vyrval ji z masa, v němž byla vrstlá. Šon Žu sebou trhl a vytřeštil oči.

„Do hajzlu,“ řekl Sampa.

Šon strašlivě zavyl a rozhodil rukama, ohnal se kolem hlavy a odrazil Berovu paži vzhůru zrovna ve chvíli, kdy chlapec stiskl spoušť. Výstřel všechny tři ohlušil, ale střela odletěla mimo a zabořila se do sádrokartonového stropu.

Sampa se pokoušel odplazit pryč a málem o Šona zakopl, když se natahoval po dveřích kabinky. Šon zachytil pažemi jednu z chlapcových nohou. Dezorientovaně a vztekle koulel zarudlýma očima. Sampa se zřítíl na zem a pokusil se zbrzdit pád nataženýma rukama. Papírový sáček mu vypadl z dlaně a doletěl po podlaze až k Berovým nohám.

„Zloději!“ zavrčel Šon Žu, ale Bero ho neslyšel. V hlavě mu zvonilo po výstřelu a dění kolem sebe vnímal jako ve zvukotěsné komoře. Otupěle sledoval, jak se rozlícená Zelená kost sápe po vyděšeném abukejském chlapci jako démon chňapající z útrob země.

Bero se sehnul, popadl zmačkanou obálku a rozběhl se ke dveřím.

Zapomněl, že je předtím zamkl. Chvilí panikařil a lomcoval jimi, ale potom otočil a odsunul západku a vyřítil se ven. Hosté výstřel nepřeslechlí, a tak se k němu upíraly desítky polekaných tváří. Bero si zachoval dost duchapřítomnosti na to, aby pistoli schoval do kapsy a ukázal směrem k toaletám. „Je tam zloděj nefritu!“ zakřičel.

Potom se rozběhl přes jídelnu, proplétal se mezi stoly a kamínky se mu při tom přes papír zarývaly do pevně sevřené levé dlaně. Lidé před ním uskakovali. Kolem se míhaly rozmazané tváře. Bero převrátil židli, upadl, zvedl se a běžel dál.

Obličej měl v jednom ohni. Náhlá vlna horka a energie, jakou ještě nikdy nepocítil, se prohnala jeho tělem jako elektrický proud. Dorazil k širokému točitému schodišti do druhého patra, kde už hosté vstávali a nahlíželi přes zábradlí balkonu, aby zjistili, co se děje. Bero vyběhl nahoru, stačilo mu k tomu jen pár skoků, jako by se téměř ani nedotýkal podlahy. Dav zalapal po dechu. Berovo překvapení se přelilo do vytržení. Zvrátil hlavu, zasmál se a opájel se Lehkostí.

Pročistil se mu zrak i sluch. Skřípání židliček, zařinčení talíře, chuť vzduchu na jazyku — každý vjem byl ostrý jako břitva. Někdo se ho pokusil zachytit, ale Bero byl o hodně rychlejší. Jednoduše se mu vyhnul, vyskočil a odrazil se od stolu, poshazoval nádobí s polekanými výkřiky hostů v zádech. Před sebou měl lehkou posuvnou stěnu, za kterou se nacházela terasa s výhledem na přístav. Bez rozmyšlení a bez zastavení proběhl stěnou jako rozzuřený býk. Dřevěné příčky se roztříštily a Bero se zběsilým radostným rykem proletěl dírou ve tvaru lidského těla, kterou sám vyrobil. Necítil žádnou bolest, jen divokou, urputnou nepremožitelnost.

Tak takhle chutnala síla nefritu.

Noční vzduch se do něj opíral a šimral na kůži. A zespod ho lákala neodolatelná širá lesklá hladina. Berovými žilami proudilo lahodné horko. Oceán se jevil tak chladný a osvěžující. Bude to krásný pocit. Vyrázil k zábradlí na okraji terasy.

Náhle ho za ramena popadly něčí ruce a prudce ho zarazily na místě. Bero se zasekl, jako by mu neviditelný řetěz zabránil běžet dál. Obrátil se a spatřil Maik Tarovu tvář.

2

Roh klanu Nezdolných

Na druhé straně jídelny se ozval tlumený výstřel. Chvíli nato to Hilo pocítil ve vlastní mysli: náhlý poryv nekontrolované nefritové aury, pronikavý jako škrábání vidličky po skle. Kehn a Tar se otočili ve chvíli, kdy se mladý číšník vyřítil z toalet a rozběhl se ke schodům.

„Tare,“ řekl Hilo, ale nebylo to zapotřebí; oba Maikové už byli v pohybu. Kehn se vydal na toalety; Tar vyskočil na balkon, dopadl zloděje na terase a prohodil ho zpátky skrz rozbitou posuvnou stěnu. Hosté se poplašeně zajíkli a někteří i vykřikli, když chlapec vletěl nazpět do místnosti, padl na podlahu a po zemi se dosunul až nad schodiště.

Tar vykročil za ním a sklonil se, aby prošel otvorem ve zdemolovaných dveřích. Než se chlapec stihl vyškrábat na nohy, Tar ho chytil za hlavu a přitlačil mu ji k podlaze. Zloděj sáhl po zbrani, kapesní pistoli, ale Tar mu ji vytrhl a vyhodil ji rozbitými dveřmi přes verandu do vod přístavu. Chlapec tlumeně vykřikl, když mu Zelená kost klekla na předloktí a z pevně sevřené dlaně mu vyrvala papírový sáček. To vše se odehrálo tak rychle, že to většina přihlížejících ani nepostřehla.

Tar vstal a mladík se cukal a úpěl při ztrátě nefritové energie, která z jeho těla tryskala ven. Zároveň tak utichalo i vzteklé bzučení v Hilově lebce. Mladší z Maiků zloděje chytil za límec číšnické košile, zvedl ho na nohy a odvedl dolů ze schodů do hlavního prostoru restaurace. Rozrušení hosté, kteří opustili své stoly, se jim tiše klidili z cesty. Kehn vyšel z toalet a za paži táhl kňourajícího abukejského chlapce. Srazil ho na kolena a Tar vedle něj pohodil zloděje.

Po Kehnovi se dovnitř vkolébal Šon Žudonru a vracte se přidržel opěradel židlí. Nezdálo se, že by věděl jistě, kde je a jak se tu vzal, ale na to, aby zuřil, mu smysly stačily. Pouličil roztěkané oči a rozhlížel se kolem sebe. Jednu ruku si držel u ucha. „Zloději,“ zamumlal. Šon sáhl po jílci drápopového nože, který si nosil v pouzdře na ramenním postroji pod sakem. „Oba je vykuchám.“

Pan Une vyběhl a nesouhlasně mával rukama. „Šon-žene, zapřísahám vás, prosím, *ne v restauraci!*“ Natáhl roztřesené ruce před sebe a ochablý obličej měl bledý úlekem. Stačilo už jen to, že Dvojí štěstěna byla zostuzena, že v kuchyni restaurace přebývali zloději nefritu, ale aby ti chlapci byli veřejně popraveni přímo vedle raubové tabule, takové nešťastné poznamenání nemohl přežít žádný podnik. Majitel restaurace se bázlivě zadíval na Šon Žuovu zbraň, pak na bratry Maiky a na ztuhlé tváře přihlížejících zákazníků. Pokračoval v chlácholení. „Tohle je strašlivá újma na cti, ale *prosím vás, pánové...*“

„Pane Une!“ Hilo se zvedl od stolu. „Nevěděl jsem, že teď nabízíte i komediální představení.“ Všichni upřeli zrak na Hila krácejícího místností. Cítil, že davem projel záchvěv pochopení. Nejbližší hosté si povšimli něčeho, co Berovi při prvním zhodnocení uniklo: pod kouřovou sportovní bundou a částečně rozhalenou světle modrou košilí měl muž podél klíčních kostí v pokožce zanořenou dlouhou řadu drobných nefritů.

Pan Une přispěchal a připojil se k Hilovi a rozpačitě si při tom mnul ruce. „Kaul-žene, je mi navýsost trapné, že máte pokazený večer. Netuším, jak se tihle dva zlodějští zmetci dostali do mojí kuchyně. Mohu vám to nějak vynahradit? Jakkoli. Kolik jídla a pití budete chtít, to je samozřejmost —“

„Tyhle věci se dějí.“ Hilo se k němu otočil s vlídným úsměvem, ale restaurátéra to neuklidnilo. Přikyvoval, otíral si zpocené čelo a tvářil se ještě nervózněji.

Hilo řekl: „Schovej svůj dráp, strýčku Žu. Pana Uneho čeká i bez krve na koberci spousta oprav a uklízení. A ani ty lidi tady dneska večer nepotřebujou zkazit chuť k jídlu.“

Šon Žu zaváhal. Hilo ho nazval strýčkem, prokázal mu tedy úctu i navzdory zjevnému veřejnému ponížení. To mu však očividně k uklidnění nestačilo. Píchl nožem do vzduchu, směrem k Berovi a Sampovi. „Jsou to zloději nefritu! Jejich život po právu náleží mně a nikdo mi nemůže tvrdit, že ne!“

Hilo natáhl ruku k Tarovi a nechal si předat papírový sáček. Vysypal si oba kamínky do dlaně. Kehn mu do ní potom vložil i třetí náušnici. Hilo zamyšleně převaloval zelené pecky v ruce a přimhouřenýma očima se káravě zadíval na Šona.

Z Šon Žuova obličej se rázem vytratil vztek a nahradilo ho znepokojení. Upřeně sledoval svůj nefrit v dlani jiného muže. Jeho síla už neprotékala jím, ale Kaul Hilem. Šon znehybněl. Nikdo se neopovážil promluvit a ticho najednou vydalo za tisíc slov.

Šon si odkašlal. „Kaul-žene, svými slovy jsem určitě nechtěl neuctivě zpochybňovat autoritu Roha.“ Tentokrát mluvil s úctou, jakou by projevoval staršímu muži. „Pochopitelně se ve všech záležitostech spravedlnosti řídím úsudkem klanu.“

Hilo s úsměvem chytil Šonovu ruku a upustil mu do dlaně tři drahé kameny. Jemně mu pak kolem nich sevřel prsty. „Pak teda nedošlo k žádný vážný škodě. Jsem rád, když Kehn a Tar mají důvod

nepolevovat v obezřetnosti.“ Mrkl na bratrskou dvojici, jako by šlo jen o nějaký školácký vtip, ale když se pak obrátil zpět k Šon Žuovi, pobaveně už se netvářil. „Strýčku, možná je načas trochu mñ pít a trochu víc si hlídat svůj nefrit.“

Šon Žu sevřel vrácené kameny a s obrovskou úlevou si přitiskl pěst k hrudi. Krk měl červený potupou, ale už nic neřekl. Byť polopříčetný a polozdrogovaný, nebyl žádný hlupák. Pochopil, že dostal varování a že po svém dnešním politováníhodném prohrěšku zůstává Zelenou kostí jenom díky Kaul Hilovu rozhodnutí. Sklonil hlavu a ponížene o několik kroků ustoupil.

Hilo se obrátil a zamával na zkoprnělý dav. „Představení skončilo, lidi. Dneska jste měli zábavu zadarmo. Co takhle si objednat něco málo k snědku z výtečný nabídky pana Uneho a další rundu?“

Vzduch se rozechvěl nervózním smíchem. Hosté uposlechli a vrátili se ke svému jídlu a společníkům, ale přesto pořád pokukovali po Kaul Hilovi, bratrech Maikových a dvou nebožácích na podlaze. Běžným nefrituprostým občanům se málokdy poštětilo stát se svědky tak dramatické ukázky schopností Zelených kostí. Až se vrátí domů, budou svým přátelům nepochybně vyprávět o všem, co viděli: jak se zloděj pohyboval rychleji než obyčejné lidské bytosti a proletěl skrz dřevěné dveře a o kolik rychlejší a silnější byli oproti němu bratři Maikové a jak oni dva zase s úctou poslouchali mladého Roha klanu.

Kehn a Tar zvedli zloděje a vynesli je ven z budovy.

Hilo se vydal za nimi a pan Une ho následoval a tiše koktal: „Ještě jednou vás žádám o odpuštění. Všechny číšníky důkladně prověřuji. Vůbec jsem netušil —“

Hilo mu položil ruku na rameno. „Není to vaše chyba. Nikdy nepoznáte, koho zachvátí a zkazí nefritová horečka. Postaráme se o ně venku.“

Pan Une s obrovskou úlevou přikyvoval. Tvářil se jako člověk, kterého málem zajel autobus, ale on se mu na poslední chvíli vyhnul, a ještě při tom našel kufr plný peněz. Kdyby ho Hilo a Mai-kové nenavštívili, měl by na krku dva mrtvé kluky a jednu hodně rozzuřenou, opilou Zelenou kost. Ale díky Rohovu zásahu Dvojí štěstěna unikla katastrofálnímu zostuzení a místo toho nabyla na úctyhodnosti. Bylo jisté, že se události dnešního večera rozkřiknou a nová publicita na nějakou dobu přiláká spousty zákazníků.

Při tom pomyšlení měl i Hilo hned lepší pocit. Dvojí štěstěna nebyl jediný podnik pod záštitou klanu Nezdolných ve čtvrti, ale jeden z největších a nejvýnosnějších; a klan své příjmy potřeboval. Ještě důležitější však bylo, že Nezdolní si nemohli dovolit ztratit tvář, kdyby restaurace zkrachovala nebo ji převzal někdo jiný. Pokud by loajální Lucerník jako pan Une přišel o živobytí nebo o život, odpovědnost by padla na Hilovu hlavu.

Panu Unemu věřil, ale věděl, že lidi jsou jenom lidi. Stojí na straně mocných. Dvojí štěstěna ten večer možná spadala pod Nezdolné, ale kdyby došlo k nejhoršímu a její majitel by byl přinucen od přísáhnout věrnost jiným výměnou za to, že mu zůstane rodinný podnik a hlava na krku, Hilo si nedělal iluze, jak by se restaurátér rozhodl. Lucerníci byli přece jen nefrituprostí civilisté. Patřili ke klanu a hráli zásadní roli v jeho chodu, ale život by za něj nepoložili. Nebyli Zelené kosti.

Hilo se zastavil a ukázal na rozbitou posuvnou stěnu. „Pošlete mi účet za opravu. Vezmu to na sebe.“

Pan Une zamrkal, sepjál ruce a několikrát se jimi na znamení vděku a úcty dotkl čela. „Jste až příliš štědrý, Kaul-žene. To není nutné —“

„Nebudte pošetilej,“ řekl Hilo. Obrátil se k muži. „Něco mi řekněte, příteli. Nezaznamenal jste tady poblíž nedávno nějaký problém?“

Majitel restaurace chvíli těkal očima po místnosti a potom se nervózně zadíval na Hila. „Jaké problémy máte na mysli, Kaul-žene?“

„Zelený kosti z jinejch klanů,“ řekl Hilo. „Zhruba takový problém.“

Pan Une zaváhal, potom vzal Hila stranou a ztišil se. „Tady v Docích ne, kdepak. Ale kamarád mého synovce dělá barmana u Malé tanečnice, ve čtvrti Podpaží. Říkal, že k nim skoro každý večer chodí muži z klanu Hora, sedají, kam se jim zamane, a čekají, že dostanou napít zadarmo. Prý tvrdí, že to patří k jejich odměně a že Podpaží je území Hory.“ Pan Une náhle poodstoupil, výraz v Hilově tváři ho očividně znepokojil. „Možná jsou to jenom řeči, ale když už se ptáte...“

Hilo poplácal muže po paži. „Řeči nejsou nikdy jenom řeči. Ozvěte se, jestli se zase něco doslechnete, ano? Zavolat můžete kdykoli.“

„Jistě. Jistě, Kaul-žene,“ řekl pan Une a znovu se dotkl rukama čela.

Hilo ho ještě naposledy poplácal po rameni a vyšel ven z restaurace.

Venku se zastavil a vytáhl z kapsy krabičku cigaret. Byly to drahé espenské cigarety; měl pro ně slabost. Jednu si strčil mezi rty a rozhlédl se. „Tak co třeba tamhle?“ navrhl.

Bratři Maikové chlapce odvedli dál od Dvojí štěstěny a přinutili je sejít po šterkovém náspu ke břehu, aby na ně nebylo vidět ze silnice. Obloustlý abukejský kluk celou cestu poplakával a cloumal

sebou; ten druhý šel sklesle a tiše. Maikové zloděje shodili na zem a začali je bít. Těžké, rytmické úderý do trupu, mlácení do žeber, břicha a zad. Rány pěstí do obličeje, dokud chlapcům neotekly tváře tak, že se nafoukly téměř k nepoznání. Kehn a Tar však nezasáhli žádný životně důležitý orgán, hrdlo ani zátylek. Byli to dobré Pěsti. Jednali s rozvahou a nenechali by se unést touhou po krvi.

Hilo si zapálil cigaretu a díval se.

Noc už padla, ale nebyla úplná tma. Podél nábreží svítily po-
uliční lampy a reflektory projíždějících aut střídavě osvětlovaly
silnici bílými výboji. Pomalu plující přepravní lodě v dálce na hla-
dině se v mořské mlze a městském smogu rozmazávaly ve šmouhy.
Vzduch byl teplý a byl cítit továrními výpary, sladkým, přezrálým
ovocem a pachem potu devíti set tisíc obyvatel.

Hilovi bylo dvacet sedm let, ale přesto si i on pamatoval doby,
kdy auta a televizory platily v Žanlungu za novinku. Teď už byly
všude a s nimi čím dál víc lidí, nových továren a exotických poulič-
ních jídel, jako byly masové kuličky v tempuře a pikantní tvarohový
sýr. Metropole pukala ve švech a zdálo se, že i její obyvatelé, včetně
Zelených kostí, brzy puknou taky. Hilo měl pocit, že existuje nějaký
spodní proud, kvůli kterému se všechno neustále děje trochu ne-
bezpečně rychle, jako by samotné město byla jenom nová naolejo-
vaná mašina vytočená do nejvyšších obrátek těsně předtím, než se
vymkne kontrole a naruší přirozený řád věcí. V co se svět obracel,
když se pářeček neohrabaných přístavních spratků mohl pokusit
okrást Zelenou kost o nefrit — a téměř při tom uspět?

Po pravdě by si Šon Žudonru zasloužil o svůj nefrit přijít. Hilo
si měl všechny tři náušnice ponechat coby ospravedlnitelný trest
za Šonovu neschopnost. Jistě, byl v pokušení, když se mu z trojice
kamínků v dlani rozlévala do žil energie jako tekuté teplo.

Ale v sebrání hrstky kamenů od zchátralého starce nebyla žád-
ná hrdost. A právě to ti zloději nechápali — že samotný nefrit

Zelenou kost z člověka neudělá. Nefritového válečníka dělá krev, výcvik a klan; a tak to bylo odjakživa. Hilo musel neustále chránit vlastní pověst i reputaci svého klanu. Šon Žudonru byl ožrala, starý hlupák, směšný stín někdejší Zelené kosti, ale pořád měl hodnotu Prstu z řad Nezdolných a jakýkoli útok na něj představoval problém pro Hila.

Upustil cigaretu a zašlápl ji. „To stačí,“ řekl.

Kehn ustoupil hned. Tar, vždycky ten pilnější z bratrů, ještě každého z chlapců jednou nakopl, než se stáhl. Hilo si chlapce prohlédl pozorněji. Ten v číšnícké košili vypadal jako typický Kekonec — štíhlá postava, vytáhlé paže, tmavé vlasy i oči. Ležel na zemi polomrtvý, ačkoli nebylo možné říct, jestli za svůj zubožený stav vděčí nefritovému dojezdu nebo mlácení. Abukejec s kulatou tváří tiše plakal a bez ustání žadonil: „Nebyl to můj nápad, fakt ne, já jsem nechtěl, prosím, nechte mě jít, slibuju, že nikdy... že nikdy...“

Hilo krátce zvážil možnost, že chlapci nejsou takoví imbecilové, ale že se třeba jedná o špiony nebo námezdní zločince najaté Horou nebo některým z menších klanů, a naznal, že je to nepravděpodobné. Dřepł si a odhrnul mladému Abukejci z mokrého čela vlasy. Chlapec vyděšeně ucukł. Hilo zavrtěl hlavou a povzdechł si. „Co vás to jenom napadlo?“

„Slíbil mi, že vyděláme spoustu peněz,“ nařikal mladík a zněl nesmírně ukřivděně. „Říkal, že ten dědek je tak opilej, že si toho nikdo nevšimne. Že prej zná kupce, spolehlivýho, kterej za broušení nefritu zaplatí nejvyšší sazbu a nebude se na nic vyptávat.“

„A tys mu to věřil? Když už je někdo tak šílenej, aby okradl Zelenou kost, určitě nefrit nechce prodat.“ Hilo vstal. Kekonskému chlapci už nebylo pomoci. Zlostní mladí muži lehce podléhali nefritové horečce. Hilo toho byl svědkem již mnohokrát. Chudí a naivní, plní nezkrocené energie a ambicí, přitahovaní nefritem

jako mravenci k medu. Romantizovali si legendární hrdiny a partyzány, Zelené kosti, kterými se komiksy a filmy jen hemžily. Všimali si, s jakou úctou a bázlivostí lidé vyslovují titul *žen*, a chtěli to sami zažít. Bez ohledu na to, že bez roky trvajícího přísného výcviku neměli šanci moc nefritu ovládat. Zapláli, zešileli, zničili sami sebe i ostatní.

Nebylo pochyb. Byl to beznadějný případ.

Oproti tomu Abukejec byl jenom hlupák. Byl ale natolik hloupý, že si zasloužil smrt? Někomu takovému člověk mohl odpustit, že riskuje vlastní život jako v loterii a potápí se v řece; prohřešek vůči klanu mu však odpuštěn být nemohl.

Jako kdyby mladík vycítil, co si Hilo myslí, začal chrlit slova horlivěji. „Prosím, Kaul-žene, byla to hloupost. Víím, že to byla hloupost, už to nikdy neudělám, přísahám. Nefrit jsem nikdy nevezl odjinud než z řeky. Kdyby Geeho nesejmul ten novej brusič, ani by mě nenapadlo to udělat. Poučil jsem se, přísahám na hrob svojí babičky, že už se nefritu nikdy nedotknu, slibuju —“

„Cos to teď říkal?“ Hilo si k němu přidržel s přimhouřenýma očima.

Chlapec k němu zvedl zmatený, poděšený obličej. „Já... Co jsem říkal —“

„O tom novým brusičovi,“ řekl Hilo.

Mladík podlehl Hilovu neústupnému pohledu. „Já... dřív jsem prodával všechno, co jsem vylovil z řeky, Tříprstákovi Geemu. Za surovej nefrit platil na ruku v hotovosti. Ne moc, ale pořád to nebylo úplně zlé. Gee byl brusič na týhle straně města, kterému většina z nás —“

„Já víím, kdo to je,“ řekl Hilo netrpělivě. „Co se mu stalo?“

Do chlapcových očí se pomalu vkradlo zrnko naděje, když si uvědomil, že má informace, které Roh klanu Nezdolných nezná. „Gee je tuhej. Novej brusič přišel před měsícem, řekl, že koupí

tolik nefritu, kolik mu zvládneme donýst, surovýho i broušenýho, bez zbytečného vyptávání. Tříprstákovi nabídl, že s ním může spolupracovat, ale Gee neviděl důvod, proč se o svůj podnik dělit s nováčkem. Tak ho ten nověj týpek odkrouhnul.“ Chlapec si utřel sople a krev z nosu do rukávu. „Říká se, že Geeho uškrtil šňůrou od telefonu, uřezal mu zbytek prstů a poslal je ostatním brusičům ve městě jako výstrahu. Všechno, co najdeme v řece, teď musíme dávat jemu, a platí jen půlku toho, co nám dával Gee. Proto jsem chtěl s potápěním skončit —“

„Viděls toho chlapa?“ zeptal se Hilo.

Mladík zaváhal. Rozhodoval se, která odpověď mu zachrání život a která ho o něj připraví. „A-ano. Jenom jednou.“

Hilo se podíval na svoje Pěsti. Abukejec jednu zapeklitou záhadu vyřešil, ale hned vyrobil druhou. Tříprsták Gee možná byl nelegální brusič nefritu, ale byl předvídatelný, známá firma, potulný čokl v Hilově rajonu, který vyžíral odpadky z popelnic, ale neškodil natolik, aby ho museli zabíjet. Dokud vykupoval jenom neopracovaný nefrit od Abukejců, klany před jeho pašeráctvím přivíraly oči výměnou za občasný tipy na větší ryby. Kdo si ho mohl dovolit zavraždit a vysmívat se klanu Nezdolných?

Obrátil se zpátky k chlapci. „Dokázal bys ho popsat? Toho novýho brusiče?“

Opět zaváhal. „Jo. Já... asi.“

Když chlapec vykotal stručný popis, Hilo vstal. „Přistav auto,“ řekl Kehnovi. „Zavezeme ty kluky k Pilířovi.“

3

Nespavý Pilíř

Kaul Lanšinwan nemohl spát. Dříve spával spolehlivě, ale v posledních třech měsících nejméně jednou do týdne nedokázal usnout. Na východ orientovaná ložnice v nejvyšším patře hlavní budovy na pozemku Kaulů mu připadala nepatřičně velká a prázdná, stejně jako jeho postel. Některé noci hleděl ven z okna, dokud se za obrysy města nevpížíla vlažná záře úsvitu. Před spaním se zkoušel zklidnit pomocí meditace. Pil bylinkový čaj a dával si do vany koupelovou sůl. Věděl, že by se měl poradit s doktorem. Možná by nefritový lékař mohl přijít na to, jakou nerovnováhou energie trpí, otevřít zablokovaný průtok a předepsat správnou stravu.

Zdráhal se. Ve svých pětatřiceti letech měl být na vrcholu sil a v nejlepší zdravotní stavu. Právě proto se také jeho dědeček uvolil předat vůdcovství jemu a zbytek klanu Nezdočných bez výhrad přijal, že žezlo přešlo z legendárního, ale starého a churavěcího Kaul Seningtuna na jeho vnuka. Kdyby se rozkřiklo, že Pilíř klanu má zdravotní problémy, uškodilo by to jeho renomé. I taková banalita jako nespavost mohla vyvolat spekulace. Je snad psychicky nestabilní? Neschopný nosit svůj nefrit? Být vnímán jako slabý mohlo mít fatální následky.

Lan vstal, oblékl si tričko a sešel do přízemí. Nazul si boty a vyšel do zahrady. Venku se hned cítil lépe. Rodinné sídlo stálo kousek od srdce Žanlungu — z oken v horním patře bylo možné vidět i červenou střechu budovy Královské rady a stupňovitou špičku Paláce vítězství. Pozemky a nemovitosti Kaulů se však rozléhaly na území o velikosti dvou hektarů a byly obehnané vysokými cihlovými zdmi, které je chránily před ruchem okolního města. Pro Zelenou kost to nebylo zcela tiché místo. Lan slyšel cupitání myši v trávě, bzuchení nějakého drobného hmyzu nad jezírkem, křupání oblázků pod vlastními podrážkami, ale neutuchající šum města k němu doléhal jen slabě. Zahrada představovala oázu klidu. V drobném kousku přírody izolovaném od opojného víření dalších nefritových aur mohl o samotě odpočívat.

Posadil se na kamennou lavičku a zavřel oči. Soustředil se na svůj tep a dech, pravidelné proudění krve v žilách a rozvážně se pustil do průzkumu. Sledoval úder křídel netopýra, který se prudce míhal vzduchem a vrhal se do všech stran za hmyzí kořistí. Ve vánku přicházejícím od jezírka zachytil vůni květů: pomerančovníku, magnolie, zimolezu. Hledal kolem myš, kterou vycítil předtím, a našel ji. Žhnoucí bod pulzujícího života, jasný a prostý ve tmě trávníku.

Když ještě studoval na Akademii Kaul Dušurona, musel při jedné ze zkoušek Vnímání, zadávané novicům ve věku čtrnácti let, strávit noc zamčený v rozsáhlé podzemní komoře, v naprosté tmě, se třemi krysami. Poslepu ohmatával studené kamenné zdi a naslouchal téměř neslyšnému škrábání drobných drápků, teplo krve Vnímá jako had a byl si až příliš vědom, že zkouška skončí, pouze pokud chytí a holýma rukama zabije všechny tři ostrozubé krysy. Lanovi při té vzpomínce ztuhla záda.

Na okraji jeho vědomí nastal ostrý výkyv. Blížil se Doru. Jeho neviditelná, avšak nezaměnitelná nefritová aura, která ho obklo-

povala, rozrážela noc a nesla se zahradou jako zesláblé červené světlo uprostřed kouře.

Lan vydechl, otevřel oči a pousmál se s povytaženým koutkem úst. Kdyby ho Doru přistihl při lovení myši v setmělé zahradě, jevilo by se mu to jako mnohem pádnější příznak lability než pouhá nespavost. Lana ale tak jako tak podráždilo, že někdo narušil jeho osamělé rozjímání, a proto nevstal, aby muže přivítal.

Jun Dorupon měl vlídný chraplavý hlas, který zněl jako štěrk přehazovaný na pánvi, a jeho dech byl cítit dezinfekcí. „Ty tu sedíš o samotě? Děje se něco, Lan-se?“

Lan se zamračil, protože ho muž oslovil familiárním titulem. Koncovka -se byla vyhrazena dětem a kmetům, nikoli nadřízeným. Když Počasník takto oslovil svého Pilíře, dával tím najevo určitou neposlušnost. Lan věděl, že u Dorua nejde o neuctivost; zvyk je prostě železná košile. Doru ho znal už jako malého chlapce, sloužil klanu a rodině Kaulů odnepaměti. Teď měl však figurovat jako Lanův stratég a spolehlivý rádce, ne jako pečovatel a strýčkovský vzor.

„Neděje se nic,“ odvětil Lan a konečně vstal a obrátil se k muži. „Rád v noci trávím čas v zahradě. Občas je důležité být sám se svými myšlenkami.“ Mírná výtko za vyrušení.

Doru jí podle všeho nevěnoval pozornost. „Je mi jasné, že máš spoustu starostí.“ Počasník byl vychrtlá postavička s vejcovitou hlavou a špičatou bradou, nosil vlněné svetry a tmavá saka a obaloval se do tlustých vrstev i v neúprosném žáru léta. Strnulým vystupováním budil dojem akademika, ale dojem v jeho případech výrazně klamal. Před desítkami let patřil Doru ke klanu Hora — a byl jedním z nezkrtných povstalců vedených Kaul Seningtunem a Ayt Jugontinem, kteří vzdorovali okupantům ostrova Kekon a ukončili jejich nadvládu. Doru strávil poslední rok války mnoha národů v šotaříanské věznici a tradovalo se o něm, že vrstvami staromódního

oblečení zakrývá hluboké rány po vytrhaném mase z nohou a paží a také chybějící varlata.

Doru řekl: „KNU má na konci měsíce rozhodnout o navrhované výši vývozu. Přemýšlels nad tím, jestli je v konečném hlasování podpoříš?“ Debata mezi členy Kekonské nefritové unie ohledně zvyšování prodeje zahraničním mocnostem — konkrétně Espenii a jejím spojencům — probíhala bezmála celé jaro.

„Můj názor znáš,“ řekl Lan.

„Promluvil sis o tom už s Kaul-ženem?“ Doru samozřejmě myslel Seningtuna. Nehledě na to, že v rodině už byly tři mladší Zelené kosti, pro Dorua existoval jediný Kaul-žen.

Lan zakryl svoje roztrpčení. „Není nutné ho obtěžovat, když to není potřeba.“ Možná Doru nebyl jediný člen Nezdolných, kdo čekal, že se Lan bude o všech důležitých rozhodnutích radit se svým dědečkem, ale tak to nemohlo pokračovat. Už byl nejvyšší čas začít dávat rezolutně najevo, že to on coby Pilíř nese veškerou odpovědnost. „Espenci žádají příliš. Pokud se jim podvolíme, kdykoli po nás budou něco chtít, ani se nenadějeme a všechen náš nefrit do posledního oblázku skončí v espenském vojenském trezoru.“

Počasník chvíli mlčel a pak naklonil hlavu na stranu. „Jak říkáš.“

Lana napadla neodbytná myšlenka: *Doru stárne, je příliš starý na to, aby se změnil. Byl to dědečkův Počasník a sám se tak vždycky bude vnímat. Budu ho muset brzo nahradit.* Utnul další, nepříliš vlídné úvahy. Zelená kost s dobře vycvičeným Vnímáním sice nedokázala číst mysl, ale ty nejlepší uměly interpretovat drobné fyzické změny odhalující emoce a záměry. Jedinou viditelnou zeleň na Doruovi tvořily neokázalé prsteny na palcích, ale Lan věděl, že většinu nefritu nosí ukrytou a je zdatnější, než vypadá; mohl tak vycítit náhlou změnu v Lanově mysli, přestože nebyla znát v jeho obličeji.

Zamaskoval jakékoli případné prořeknutí jako netrpělivost. „Ale tys určitě nepřišel jenom proto, abys mě trápil záležitostmi KNU. Co se děje?“

U brány se rozsvítily lampy a zalily čelní část domu a dlouhou příjezdovou cestu žlutým světlem. Doru řekl: „Právě dorazil Hilo. Chce s tebou neodkladně mluvit.“

Lan přešel zahradu a rychle kráčet k nezaměnitelnému obrysu Hilova přespříliš velkého bílého sedanu. Jeden z poručíků jeho bratra, Maik Kehn, se opíral o dveře modelu Duchesse Priza na straně řidiče a díval se na hodinky. Maik Tar stál stranou s Hilem. U nohou se jim svíjely dva balíky. Když se Lan přiblížil, povšiml si, že to jsou dva mladíci, klečící, schoulení a opření čelem o asfalt.

„Jsem rád, že jsem tě zastihl ještě před spaním,“ provokoval ho Hilo. Mladší Kaul měl ve zvyku často se potulovat ulicemi města až do svítání. Tvrdil, že to je jedna z věcí, které dělají dobrého Roha. Že hrozba jeho noční přítomnosti odrazuje neřestné živly, které by po soumraku mohly podnikat své nekalé obchody na klanovém území. Nikdo nemohl říct, že Kaul Hilo není oddaný své práci, zvlášť pokud zahrnovala jídlo a pití, krásné ženy a hlasitou hudbu, bary a herny a tu a tam nějaký ten incident s trochou spontánního násilí.

Lan jeho posměšku nevěnoval pozornost. Zadíval se na chlapce. Byli ošklivě zmlácení. Nepochybně ještě předtím, než je dovezli autem a vyhodili na chodník. „Co to má být?“

„Ten starej ochmelka Šon Žu kvůli těmhle dvěma šaškům málem přišel o svou hrst nefritu,“ řekl Hilo. „Ale ukázalo se, že tenhle ten —“ štouchl do zavalitějšího z chlapců špičkou boty —, „má zajímavý informace, který by sis podle mě měl vyslechnout osobně. Tak šup, kluku, řekni Pilířovi, co víš.“

Chlapec zvedl obličej. Kolem obou očí měl modřiny, k tomu natržený ret. Kvůli rozbitému, krví ucpanému nosu zněl jeho hlas,

jako by měl rýmu. Převyprávěl Lanovi novinky o náhlém převzetí brusičského byznysu Tříprstáka Geeho. „Nevím, jak se jmenuje ten nověj chlápek. Říkáme mu prostě Brusič.“

„Je to Abukejec?“ zeptal se Lan.

„Ne,“ procedil chlapec skrz oteklé rty. „Cizinec, kamenozrakej. Nosí ygutskej kabát a takovej ten hranatej klobouk.“ Nervózně se ohlédl, protože jeho společník kňučel a svíjel se.

„Řekni mu, jak Brusič vypadá,“ vyzval ho Hilo.

„Viděl jsem ho jenom jednou, jen na pár minut,“ vychrtil chlapec, nanovo vyděšený Hilovým hrubým tónem hlasu. „Je menší, trochu tlustej. Má knírek a pupínky na obličejí. Oblíká se jako Ygut a nosí pistoli, ale kekonsky mluví bez přízvuku.“

„Jaký území má pod sebou?“

Abukejský výrostek se hroutil pod nátlakem výslechu. Žadonivě zvedl oteklé oči k Lanovi. „Já... si nejsem jistej. Většinu Výhně. Část Paciček a Doky. Možná až po Prádelnu a Rybářskou osadu.“ Padl čelem k zemi a jeho hlas se pak nesl tlumeně. „Kaul-žene. Pilíři. Před vámi nejsem nic, vůbec nic, jenom blbec, kterej udělal blbou chybu. Řekl jsem vám všechno, co vím.“

Druhý chlapec už byl při vědomí, přestože kromě prudkého oddechování byl úplně zticha. Lan řekl: „Podívej se na mě.“ Mladík zvedl hlavu. Měl potměný, ztrápený výraz, bělma zarudlá od popraskaných žilek. Už to nebyla tvář chlapce, ale někoho, kdo bez přípravy okusil nefrit a nechal se jím zničit. Nepochybně trpěl hroznou bolestí, ale pořád z něj vyzařoval vztek, žhnoucí jako plynová lampa.

Lan k němu pocítil mírnou lítost. Byl přece jen obětí zvláštních časů. Přírodní zákony bývaly dřív jasné. Abukejci byli vůči nefritu odolní. Většina cizinců na něj byla přecitlivělá; i když se Šotaríán nebo Espenec naučili ovládat fyzické a psychické schopnosti, stejně nakonec museli téměř jistě podlehnout svědění. Jenom Kekonci, rasa, která se v odloučení vyvinula z kříženců Abukejců

a pradávných obyvatel ostrova Tunijců, měli přirozenou schopnost ovládat nefrit, a to jen po letech důkladných příprav.

Poslední dobou se však naneštěstí mezi lidmi začaly šířit přehnané zvěsti o samoucích, cizincích nosících nefrit, kvůli kterým znevýhodněné kekonské děti pojaly mylné představy. Myslely si, že jim stačí pár lekcí pouličního boje a možná nějaké ty správné drogy. Lan řekl: „Pro lidi jako ty znamená nefrit smrt. Kradete ho, pašujete ho, nosíte ho — pokaždé to ale dopadne stejně. Nakonec je z vás jen žrádlo pro červy.“ Přísně se chlapci zadíval do očí. „Vypadněte z mého pozemku, oba dva, a neopovažujte se znovu připlést mému bratrovi do cesty.“

Abukejec se potácivě postavil, a dokonce i druhý mladík se zvedl rychleji, než by Lan čekal. Společně se bez ohlížení rychle odbelhali k východu.

Lan promluvil k Maik Kehnovi: „Řekni hlídači, ať otevře bránu.“ Než se vydal uposlechnout Lanův rozkaz, Kehn se podíval na Hila a čekal na jeho posvěcení. Tím drobným gestem Lana rozčílil. Oba Maikové byli slepě oddaní Hilovi. Důkladně si prohlédli prchající mladíky, aby nezapomněli jejich obličeje.

Hilo se už neusmíval. Bez úsměvu vypadal na svůj skutečný věk, ne jen o něco málo starší než ti výrostci, které tak zřídil. „Toho Abukejce jsem měl v plánu ušetřit,“ řekl, „ale u toho druhého ses spletl. Vráť se. Bylo mu to vidět na očích. Akorát ho budu muset zabít později.“

Hilo měl nejspíš pravdu. Existovaly dva druhy zlodějů nefritu. Většina toužila po tom, co jim nefrit podle jejich očekávání měl přinést — postavení, peníze, moc nad ostatními —, ale u jiných samotná touha po nefritu šířila v mozku nákazu, posedlost, kterou nebylo možné zvrátit. Hilovi možná nedělalo problém odsoudit a popravit viníka za první přečin, ale Lan nedokázal jen tak přijmout, že pro chlapce neexistuje žádná naděje, že nenajde

jiný způsob, jak si vybit své zhoubné ambice. „Dostali od tebe za vyučenou,“ řekl. „Musíš lidem nechat příležitost poučit se. Jsou to nakonec jenom děcka — hloupý děcka.“

„Nepamatuju si, že by tady hloupost platila za výmluvu, když jsem byl dítě.“

Lan si změřil bratra pohledem. Hilo měl ruce nacpané do kapes, lokty vystrčené do stran a ramena mírně vzdorovitě nahnbená dopředu. *Jsi pořád dítě*, pomyslel si Lan beze stopy shovívavosti. Roh byl v hierarchii klanu druhý nejvyšší a na obdobné pozici jako Počasník; měl to být zkušený válečník. Hilo byl nejmladší Roh, jakého kdo kdy pamatoval, ale navzdory tomu jeho roli nikdo nezpochybňoval. Možná proto, že byl Kaul a uměl nosit svůj nefrit, nebo možná proto, že když předchozí Roh odešel před rokem a půl do důchodu, dědeček schválil Hilovo jmenování v podstatě pouhým pokrčením ramen. „Na co jinýho by se asi tak hodil?“ řekl tehdy Kaul Sen.

Lan změnil téma hovoru. „Myslíš si, že ten nový brusič je Tem Ben.“ Bylo to prohlášení, nikoli otázka.

„Kdo jinej by to mohl být?“ opáčil Hilo.

Temové patřili k mocnému a početnému klanu Hora. Byla to hrdá rodina Zelených kostí, ale Tem Ben byl kamenozraký. Někdy se to stalo — následkem zkombinování recesivních genů se mohlo narodit kekonské dítě stejně imunní vůči nefritu jako rodilý Abu-kejec. Tem Ben se stal nejen zklamáním celé své pokrevní linie, ale také nelítostným tyranem. Rodina ho proto před řadou let vyslala na studia a za prací do pusté severní části Ygutanu. Jeho nečekaný návrat na Kekon a brutální vstup do byznysu s nefritem dával určitým způsobem smysl. Skupovat, hromadit, brousit a prodávat pouliční nefrit mohl jedině kamenozraký. To, na co jeho aktivity poukazovaly, však bylo mnohem znepokojivější.

„Nemohl se vrátit bez souhlasu rodiny,“ usoudil Hilo. „A Temové by zase neudělali nic bez souhlasu Aytů.“ Hilo zachrčel a odplivl si do křoví. Nepochybně mluvil o Ayt Madě, adoptivní dceři velkého Ayt Jugontina, nynější Pilírce klanu Hora. „Vsadil bych všechen nefrit na to, že ta chtivá svině o tomhle nejenom ví, ale že v tom má taky prsty.“

Doru celou dobu postával opodál a náhle se rozhodl připlout k ostatním jako přízrak z přítmní a připojit se k hovoru. „Že by se Pilírka klanu Hora zahazovala s brusiči druhořadého nefritu z černého trhu?“ Ani se nepokoušel skrývat své pochyby. „To je docela silné obvinění, jenom na základě slova vyděšeného abukejského chlapce.“

Hilo obrátil ke starci mírně zastřený pohled plný opovržení. „Šon Žu je možná opilec a blbec, ale ví o všem, co se šustne. Říkal, že podnikům našich Lucerníků v Podpaží někdo škodí. Majitel Dvojí štěstěny mi řekl to samý a taky řekl, že za ty potíže můžou Prsty Hory. A jestli se nás Hora snaží vytlačit z Podpaží, tak je sotva překvapivý, že na našem území chtějí mít vlastního člověka, kterej jim bude donášet. Předpokládají, že novýho brusiče nebudeme řešit a kvůli trošce pašování si neznepřátelíme Temy.“

„Zní mi to jako řada unáhlených závěrů, Hilo-se.“ Doru mluvil oproti Hilovi klidně a rozvážně. „Jména Ayt a Kaul mají dlouhou společnou historii. Dokud je tvůj dědeček naživu, Hora proti němu nepůjde.“

„Říkám ti, co vím.“ Hilo přecházel před oběma muži sem a tam. Lan cítil, jak z něj neskrývaně proudí rozčilení. Hilova nefritová aura vypadala vedle Doruova hustého kouře jako žhnoucí kapalina. „Děda a Ayt Jugontin jako soupeři respektovali jeden druhého. Ale to už je minulost. Starej Ju je mrtvej a Ayt Mada jedná sama za sebe.“

Lan zvažoval bratrova slova a při tom se zadíval na honosný a rozlehlý dům Kaulů. „Nezdolní už pár let rostou rychleji než Hora,“ připustil. „Vědí, že náš klan je pro ně jediná hrozba.“

Hilo se zastavil a chytil bratra za paži. „Dovol mi zajít do Podpaží s pěti Pěstma. Ayt nás testuje, posílá svoje nejmenší Prstíky, aby dělaly bordel, a čeká, co s tím uděláme. A my pár z nich odsekáme a pošleme jí je zpátky v pytlech na mrtvoly. Jako signál, že si s náma nikdo nebude zahrávat.“

Doruovy tenké rty se sevřely, jako kdyby kousl do limetky. Otočil hlavu k mladšímu Kaulovi a zpražil ho pochybovačným úšklebkem. „Copak zabili někoho z našich, Zelenou kost nebo Lucerníka? Chceš říct, že bychom měli prolít krev jako první? Porušit příměří? U Roha se dá očekávat určitá míra divokosti, ale takovým dětinským přeháněním svému Pilíři prokazuješ leda tak medvědí službu.“

Hilova aura zaplála jako rozfoukaný oheň. Lana zasáhla vlna horkosti vteřinu předtím, než Hilo řekl nečekaně odměřeným hlasem: „Pilíř pozná sám, když mu někdo prokazuje špatnou službu.“

„To stačí,“ zavrčel Lan na oba. „Máme se společně rozhodovat, ne se dohadovat, kdo ho má většího.“

Doru řekl: „Lan-se, osobně mi to spíš zní tak, že se v Podpaží, kde o problémy obecně není nouze, odvážalo pár příliš horlivých a svárlivých mladíků.“ Počasníkova nefritová aura stejnoměrně žhnula jako staré uhlíky, pomalu hořící zbytková energie člověka, který přežil mnoho požárů a nechystá se sám zakládat nové. „Jistě bude možné nalézt mírumilovné řešení, takové, při kterém bude zachována úcta mezi našimi klany.“

Lan si prohlédl svého Roha a Počasníka. Měli sloužit jako pravá a levá ruka Pilíře, jeden odpovídat za vojenské záležitosti, druhý za ty obchodní. Roh byl nepřehlédnutelný a nejobávanější válečník a taktik klanu, vůdce Pěstí a Prstů, které strážily a bránily

klanové území a jeho obyvatele před soupeři a pouličními zločinci. Počasník byl stratég, řešitel provozních věcí a mozek pracující v zákulisí z kanceláře plné schopných Zdaronošů řídících značné toky financí z příspěvků, ochrany a investic. Určité napětí mezi těmito dvěma zásadními rolemi bylo stěží překvapivé — spíše se dalo očekávat. Ale Hilo a Doru se velmi lišili nejen svou funkcí, ale také povahou. Když si Lan oba muže prohlížel, sám si nebyl jistý, na co se má spolehnout: na Hilovu sílu a pouliční instinkty, nebo na Doruovy zkušenosti a opatrnost.

„Zkus zjistit, jestli Aytové podporují Tem Bena,“ řekl Lan Hilovi. „A mezitím pošli pár Pěstí do Podpaží, ale jenom —“ zavrtěl hlavou, když viděl, jak dychtivě se jeho bratr zatvářil — „aby uklidnily naše Lucerníky a ochránily jejich podniky. Žádné útoky, žádné odplaty, žádné šeptání jmen. Bez souhlasu rodiny nikdo krev neprolije, ani kdyby mu za to měla být nabídnuta čistá čepel.“

„Prozíravé rozhodnutí,“ přikývl Doru.

Hilo se ušklíbl, ale tvářil se víceméně spokojeně. „Dobře,“ řekl. „Ale dej na má slova, bude to jenom horší, určitě ne lepší. Dědova pověst nás už dlouho chránit nebude.“ Zatahal se za pravý ušní lalůček, jak bylo zvykem, když chtěl člověk zahnat smůlu. „Necht žije do tří set let,“ zavrčel z povinnosti, ale neupřímně. „Pravda je taková, že Ayt veřejně dává najevo svou moc Pilířky, a pokud chtějí Nezdolní chránit vlastní lidi, budeš muset udělat to samý.“

Lan odsekl: „Nepotřebuju, aby mě můj mladší bratr poučoval jako nějaký kmet.“

Hilo při výtce naklonil hlavu na stranu. Potom se doširoka usmál, jeho obličej se při tom proměnil a opět z něj sálal chlapec-ký elán. „Pravda. Kmetovskejma poučkama jseš zásobenej dostatečně, co?“ S přátelským pokrčením ramen se odvrátil a vydal se zpátky k obrovské bílé Duchesse, kde na svého velitele trpělivě čekali Maik Kehn a Maik Tar a pokuřovali dohromady cigaretu.

Jeho hřejivá nefritová aura se přelila hladce jako letní řeka; Hilo nepatřil k těm, kdo si v sobě z roztržek odnášejí zášť. Lana udivovalo, že dětství strávené nemilosrdným výcvikem na Akademii Kaul Dušurona nezanechalo na nezlomně rozverném egu mladšího vnuka starého Kaula žádné šrámy. Chodil světem, jako kdyby to byly kulisy, které jen někdo postavil kolem něj.

Doru tiše prohlásil: „Omlouvám se za to, jak hrubě jsem se k němu dnes večer choval, Lan-se. Hilo je nebojácný Roh — jen se musí držet na krátkém vodítku.“ Jeho sevřené rty se pousmály, jako kdyby věděl, že Lan i on myslí na totéž. „Budeš mě ještě dnes večer k něčemu potřebovat?“

„Ne. Dobrou noc, Doru.“

Starý rádce sklonil hlavu a tiše se vytratil boční pěšinou, která vedla k Počasníkovu sídlu.

Lan sledoval mizející postavu a pak se vydal po příjezdové cestě k domu Kaulů. Byla to největší stavba na pozemku a také ta nejimpozantnější — čisté, moderní linie, tradiční kekonské dřevěné obklady a střecha ze zelených tašek, betonová dlažba trpytící se přidanými rozdrčenými mořskými mušlemi. Bílé sloupové vycházelo z okáزالých cizích slohů, a třebaže budově dodávalo velkolepost, Lan by ho postavit nenechal, kdyby rozhodnutí bylo na něm. Návrhy a stavbu rodinného sídla velkou částí svého jmění financoval dědeček. Marnivě přistupoval i k jeho symbolice a tvrdil, že je to důkaz toho, jak daleko Zelené kosti došly, když si mohou dovolit žít v okáزالém přepychu, byť ještě před pár desítkami let se ukrývaly v tajných táborech v pralese a horách a přežívaly jen díky své vynalézavosti, maskování a pomoci Lucerníků z řad občanů.

Lan zvedl hlavu a zadíval se do levého okna v horní části domu. Proti světlu se rýsovala silueta muže sedícího v křesle. Dědeček byl stále vzhůru, dokonce i takto pozdě v noci.

Lan vešel do domu a ve vstupní hale zaváhal. Zdráhal se to sice přiznat, ale Hilo měl pravdu — bylo načase, aby moc Pilíře třímal silnější rukou. Nelehká rozhodnutí náležela k jeho povinnostem, a když už nemohl spát, jedno takové mohl uskutečnit hned. S nemalými obavami vystoupal po schodech.

Pochodeň Kekonu

Lan vstoupil do dědečkova pokoje, vybaveného nádherným nábytkem a uměleckými díly: palisandrovými stoly ze Stepenlandu, hedvábnými tapiseriemi z období pěti panovníků říše Tun, skleněnými lampami z jižního Ygutanu. Většinu prostoru na zdech pokrývaly fotografie a upomínkové předměty. Kaul Seningtun byl národní hrdina, jeden z vůdců nelítostného povstání Zelených kostí, které před téměř třiceti lety vedlo k ukončení nadvlády Šotariánské říše nad ostrovem Kekon. Po válce se skromně zřekl politiky a příležitosti vládnout a stal se úspěšným podnikatelem a významnou veřejnou postavou. Na jedné ze stěn se tísnily fotografie z důležitých státních a charitativních událostí s nespočtem čestných ocenění.

Stařec, kterého kdysi nazývali Pochodní Kekon, nevěnoval pozornost důkazům svých úspěchů a počinů ani drahým věcem, které nashromáždil. Namísto toho většinu času hleděl za siluetu města na vzdálené zelené hory obklopené pralesem a zahalené mlžným oparem. Lan přemýšlel, zda tam takto na sklonku dědečkova života nespočívá i jeho srdce: ne ve městě, které pomohl vybudovat z popela války a proměnit v rušnou metropoli, ale hluboko ve vnitrozemí ostrova, v místě, jež starodávni Kekonci

považovali za posvátné a cizinci za prokleté, kde mladý Kaul Sen strávil své nejslavnější roky s dalšími povstalci a válečníky.

Lan se zastavil obezřetně kousek od dědečkova křesla. Poslední dobou bylo těžké předvídat, v jaké náladě starého pána zastihne. Kaul Sen vždy býval nezdolně energický a tvrdý muž — druhé stejně často a se zápletem chválil jako kritizoval. Byl přímý a nikdy se nespokojil s menším ziskem, když bylo možné zariskovat víc pro naprosté vítězství. A v jeho jedenaosmdesáti letech z něj stále vyzařovala hustá, intenzivní nefritová aura.

Ale už nebyl takový, jaký býval. Jeho manželka — kéž ji bohové poznají — zemřela před třemi lety. Čtyři měsíce nato náhle zemřel na mrtvici Ayt Jugontin ve věku pětasedesáti let. A od té doby nezdolná vůle Pochodně pomalu chřadla. Neobřadně předal vedení klanu Lanovi a často býval zadumaný a odtazitý, někdy i výbušný a krutý. Seděl bez hnutí; navzdory horku letní noci měl přes vetchá ramena přehozenou deku.

„Dědo,“ ozval se Lan, přestože věděl, že není nutné ohlašovat svou přítomnost. Patriarchovy smysly se věkem neotupily; pořád dokázal Vnímat jinou Zelenou kost až na druhý konec ulice. Kaul Sen upřeně hleděl kamsi do prázdna; dalo se s těžší poznat, zda vůbec věnuje pozornost pořadu běžícímu v barevné televizi, kterou mu v jeho pokoji nedávno nechali zapojit. Hlasitost byla stažená, ale Lan při letmém pohledu poznal, že jde o dokument o válce mnoha národů, při níž boj Kekonců o nezávislost hrál jen vedlejší roli. Světelný záblesk exploze na obrazovce se odrážel a mihotal na prosklených upomínkách na stěnách.

„Šotariánci. Shazovali na hory bomby,“ řekl Kaul Sen pomalu, ale stále důrazně a zvučně, jako by nepromlouval k tmavému oknu, ale k uchvácenému davu. „Ale báli se, že by tím mohli spustit hodně sesuvů půdy. Tihleti Šotáčci vojákci pochodovali pralesem v rojnících. Vypadali všichni stejně, jako mravenci. Nemotorní. My jsme

byli jako panteři. Lovili jsme je jednoho po druhým.“ Kaul Sen píchal do vzduchu prstem, jako by sestřeloval neviditelné šotariánské vojáky po pokoji. „Jejich pušky a granáty proti našim měsíčním čepelím a dráповým nožům. Deset jejich proti jednomu našemu, a stejně nás nedokázali rozdrtit, ať se snažili sebevíc. A snažili se hodně.“

Pořád to samé dokola. Stejně válečné historky. Lan se obrnil trpělivostí.

„A tak šli po našich Lucernících, obyčejnejch lidech, kteří za nás noc co noc vyvěšovali do oken zelený lucerny. Muži, ženy, staří, mladí, bohatí, chudí — nesešlo na tom. Když měli Šotci podezření, že patříš ke Společnosti jedny hory, jednali bez varování. Prostě ty lidi nechali zmizet.“ Kaul Sen se opřel v křesle. Jeho hlas zněl vážně a hloubavě. „Jedna rodina mě a Jua schovávala ve stodole tři noci. Muž, jeho žena a jejich dcera. Díky nim jsme se vrátili do tábora živí. Pár týdnů nato jsem je šel zkontrolovat, ale už byli pryč. Všechno nádobí a nábytek zůstaly, kde byly, i hrnec na plotně, ale oni zmizeli.“

Lan si odkašlal. „To bylo dávno.“

„To bylo v době, kdy jsem ti ukázal, co máš dělat, když budeš muset... jak si sám podřízneš krk dráповým nožem. Rychle, takhle —“ Kaul Sen napodobil zuřivý pohyb přejetím prstu přes vlastní krční tepnu. „Tobě tehdy bylo tak dvanáct, ale pochopils to dokonale. Pamatuješ si to, Du?“

„Dědo.“ Lan sebou trhl. „Já nejsem Du. Jsem to já, tvůj vnuk Lan.“

Kaul Sen se obrátil a podíval se přes rameno. Chvilí se tvářil zmateně; nebylo to poprvé, co ho Lan přistihl při hovoru se synem, kterého ztratil před šestadvaceti lety. Potom se mu rozjasnily oči. Zklamaně semkl rty a povzdechl si. „Dokonce i tvoje aura připomíná tu jeho,“ zabručel. Obrátil se zpátky k oknu. „Akorát ta jeho byla silnější.“

Lan spojil ruce za zády a zadíval se stranou, aby zakryl podráždění. Už tak bylo bolestivé vejít dovnitř a vidět mezi všemi těmi vyznamenáními i spousty fotografií vlastního otce, natož aby musel snášet dědečkovy čím dál častější a nečekanější urážky.

Pro Lana byly v dětství otcovy fotografie tím nejcennějším, co měl. Vydržel si je prohlížet celé hodiny. Na největším černobílém snímku stál Kaul Du ve vojenském stanu mezi Kaul Senem a Ayt Jugontinem. Trojice zkoumala rozloženou mapu. Každý měl u pasu dráповý nůž a na zádech zavěšenou měsíční čepel. Kaul Du byl oblečený do volné zelené haleny generála Společnosti jedné hory, díval se přímo do objektivu a vyzářoval z něj revolucionářský zápal a sebevědomí.

Ted' však vyvěšené fotografie na Lana působily jako skličující fosilie. Dívat se na ně bylo jako hledět na snímek sebe sama, uvězněného v nějakém zapomenutém čase a prostoru. Otcí se nesmírně podobal — zdědil jeho čelist i nos, a dokonce i stejný soustředěný výraz s přivřeným levým okem. Řeči ostatních o tom, jak moc jsou si podobní, ho v dětství naplňovaly hrdostí. „Vypadá přesně jako jeho otec! Je předurčený stát se legendární Zelenou kostí a velkým válečníkem,“ provolávali lidé. „Bohové nám vracejí hrdinu skrze jeho syna.“

Ted' v něm fotografie i srovnávání vzbuzovaly už pouze nelihost. Obrátil se zpět k dědečkovi, pevně odhodlaný přenést jejich hovor do přítomnosti. „Šae se vrací už tento týden. Dorazí ve čtvrtoden, vzdát čest.“

Kaul Sen se prudce otočil v křesle. „Čest?“ Zvedl se s planoucím rozhořčením. „Kde nechala čest dva roky zpátky? Kde nechala čest, když se obrátila zády ke svému klanu a zaprodala se Espencům jako nějaká děvka? Je pořád s tím chlapem, s tím Šotariánem?“

„Šotaroespencem,“ opravil ho Lan.

„To je jedno,“ řekl dědeček.

„Už s Jeraldem není.“

Kaul Sen se mírně napřímil. „Aspoň nějaký dobrý zprávy,“ zabručel. „Nikdy by to nefungovalo. Mezi našima a jejich lidma je moc špatný krve. A její děti by byly slabý.“

Lan polkl nevraživou odpověď na Šaeinu obranu; bylo lepší nechat starého pána říct všechno, co má na srdci. Kdyby Šae nebyla už odmala jeho oblíbenkyní, nebyl by tak vzteklý. „Bude tady zase bydlet, aspoň na chvíli,“ řekl Lan. „Buď na ni hodný, dědo. Napsala mi, posílá ti pozdrav a přeje dlouhý život a pevné zdraví.“

„Hm,“ zavrčel stařešina rodu Kaulů, ale viditelně zkrotl. „Tak dlouhý život a pevný zdraví, jo. Můj syn je mrtvej. Moje manželka je mrtvá. Ayt Ju je taky mrtvej. A to byli všichni mladší než já.“ Na televizní obrazovce řady běžících vojáků padaly při střetu s tichou palbou. „Jak to, že jsem pořád živý, když oni jsou všichni mrtví?“

Lan se pousmál. „Bohové tě milují, dědo.“

Kaul Sen zasupěl. „S Ayt Juem jsme to neskončili dobře. Ve válce jsme bojovali bok po boku, ale jak přišel mír, dopustili jsme, aby nás rozdělil byznys. *Byznys*.“ Kaul Sen slovo vyplivl. Mávl jednou seschlou rukou po pokoji a poukázal na vše, co vybudoval, opovržlivě a nešťastně. „Šotkům se Společnost jedné hory zlomit nepodařilo, ale zničili jsme ji my sami. Znepřátelili jsme naše klany. Ani jsem si s Juem nestihl promluvit, než umřel. Oba jsme byli hrozní berani. Parchant. Takovej chlap už tady nikdy nebude. Byl to válečník, opravdická Zelená kost.“

Byla chyba za ním chodit nahoru. Lan se ohlédl ke dveřím a přemýšlel, s jakou výmluvou se vzdálí. Dědeček byl příliš zaujatý vzpomínáním na časy, kdy se Zelené kosti sjednotily pro blaho celého národa. Nepotřeboval slyšet, že klan jeho bývalého spolubojovníka je teď jeho nepřítel, tedy pokud se Hilo nemýlil. „Je pozdě, dědo,“ řekl. „Uvidíme se ráno.“

Vydal se k odchodu, ale Kaul Sen zvýšil hlas. „Proč jsi sem vlastně v tuhle hodinu přišel? Vyklop to.“

Lan se zarazil s rukou na dveřích. „To počká.“

„Přišel sis promluvit, tak mluv,“ nařídil mu dědeček. „Jsi Pilíř! Ten na nic nečeká.“

Lan prudce vydechl a pak se otočil. Došel k televizi a vypnul ji a pak se obrátil k dědečkovi čelem. „Jde o Dorua.“

„Co s ním?“

„Myslím, že je načase, aby odešel do důchodu. Abych jmenoval nového Počasníka.“

Kaul Sen se předklonil, plně soustředěný a s přísným výrazem. „Zanedbává nějak svoje povinnosti?“

„Ne, o to nejde. Chci na jeho místo někoho jiného. Někoho, kdo by mohl přinést čerstvý pohled na věc.“

„Kohopak máš na mysli?“

„Možná Woonu. Nebo Hamiho.“

Starý pan Kaul se zamračil a vrásčitý reliéf na jeho obličeji se zkroutil do nové konstelace nelibosti. „Myslíš si, že by někdo z nich mohl být natolik schopnej a loajální Počasník jako Jun Dorupon? Kterej toho pro klan udělal víc než kdokoli jinej? Nikdy mě nesvedl na scestí, nikdy mě nezklamal ve válce ani v byznysu.“

„O tom nepochybuju.“

„Doru se mnou zůstal. Mohl klidně přejít k Hoře. Ayt by ho vzal bez mrknutí oka. Ale stejně jako já věří, že se musíme otevřít světu. Šotci nás kdysi dobyli právě kvůli tomu, že jsme byli až příliš dlouho uzavření. Doru zůstal u mě a nikdy nezklamal. Je to chytřej chlap. Chytřej a prozíravěj. Důkladnej.“

Ale přitom skrz naskrz tvůj člověk. Lan řekl: „Sloužil ti dobře víc než dvacet let. Je načase, aby odešel do důchodu. Byl bych rád, kdyby sám odstoupil s grácií a vší úctou. Bez zášti. Žádám tě, abys s ním jako jeho přítel promluvil.“

Dědeček píchl prstem Lanovým směrem. „Dorua potřebuješ. Potřebuješ jeho zkušenosti. Netlač změny jenom kvůli změnám! Doru je stabilní, spolehlivý — ne jako Hilo. Už tak budeš mít dost práce s takovým divočkem v roli Roha. Kdoví jaký bažinový démon se vplížil tvé matce do ložnice a zplodil toho kluka, když Du bojoval mimo domov za svou zem.“

Lan věděl, že dědeček ho chce krutými slovy rozhodit, odvést jeho pozornost od původního záměru. V matení protivníků vždy vynikal, jak na bitevním poli, tak i později v zasedacích místnostech. Lan si však nedokázal pomoci. „Tak teď ses opravdu překonal, takhle během chvíle znevážit polovinu vlastní rodiny,“ řekl rozzlobeně. „Když máš o Hilovi tak nízké mínění, proč jsi ho schválil, když jsem ho navrhl na pozici Roha?“

Kaul Sen hlasitě odfrkl. „Protože v sobě má oheň a patří do rodiny. To mu nemůžu upřít. Počasníka by měli lidé respektovat, ale Roha by se měli bát. Ten kluk se měl narodit před padesáti lety. Zasel by Šotariánům do srdcí strach. Byl by to obávaný válečník, stejně jako Du.“

Oči patriarchy se zúžily a zkoumavě se zahleděly na Lana. „Duovi bylo třicet, když zemřel. Byl to bitvama zocelenej vůdce. Měl ženu, dva syny a třetí dítě na cestě. Nosil svůj nefrit lehce jako bůh. Možná vypadáš jako on, ale nikdy se mu ani z půlky nevyrovnáš. Proto si ostatní klany myslí, že ti nemusejí projevoval úctu. Proto tě Eyni opustila.“

Lan na chvíli oněměl. Potom se zpoza jeho očí vyhrnul tupý, pulzující vztek. „Eyni,“ odsekl, „se tenhle hovor netýká.“

„Měls toho chlapa zabít!“ Kaul Sen rozhodil rukama a nevěřicně s nimi zakýval nad hloupostí vlastního vnuka. „Nechals vlastní ženu odejít s nefrituprostým cizincem. Ztratils před celým klanem tvář!“

Lanovi se na okamžik mihla hlavou hrůzná touha, představa, že by dědečka vystrčil ven z okna v druhém patře. Vždyť přesně to

ten stařík chtěl, ne? Do očí bijící násilí z ješitnosti. Ano, pomyslel si Lan, mohl vyzvat Eynina milence na souboj — utkat se s ním a zabít ho způsobem, jakým by to po právu udělal každý řádný Kekonec. Možná by takový čin byl pro Pilíře vhodnější. Ale stejně by to bylo úplně k ničemu. Prázdné gesto. Eyni by u sebe tak jako tak neudržel, byla už rozhodnutá odejít. Jediné, co dělat mohl, bylo pošlapat její štěstí a přinutit ji, aby ho nenáviděla. A když někoho milujete, skutečně milujete, nemělo by pro vás jeho štěstí být důležitější než vlastní čest?

„Jak ze mě fakt, že jsem nezabil milence svojí ženy, činí neschopného Pilíře?“ obořil se na něj Lan. „Jmenovals mě svým nástupcem, ale pořád jsi mi neprojevil žádnou podporu ani úctu. Přišel jsem tě požádat o pomoc s Doruem a místo toho jsem se dočkal jen blábolení a urážek.“

Kaul Sen vstal. Pohnul se náhle a nečekaně plynule. Deku, kterou měl zakrytá ramena, sklouzla na podlahu. „Pokud jseš hodnej role Pilíře, dokaž mi to.“ Oči starého pána byly jako obsidián a jeho obličej připomínal vyschlou nehostinnou poušť. „Ukaž mi, jak zelenej jsi.“

Lan se udiveně podíval na svého dědečka. „Nebud' směšný.“

Kaul Sen překonal krátký rozestup mezi nimi v pouhém okamžiku. Jeho tělo se zvlnilo jako hadí hřbet, když vrazil oběma rukama Lanovi do hrudi. Lan se při úderu napodobujícím šlehnutí biče zapotácel. Sotva se stihl Zocelit; šok se přehnal celým jeho tělem s ochromující rázností nefritové síly. Upadl na jedno koleno a zalapal po dechu. „Za co?“

Jeho dědeček místo odpovědi zaútočil kostnatou pěstí na jeho obličej.

Lan vstal a tentokrát úder snadno odvrátil, stejně jako tři další, které následovaly hned po něm. Vzduch se naplnil bzučením střetu nefritových energií.

„Dědo,“ vyštěkl Lan. „Přestaň.“ Ustupoval, dokud nenarazil do stolu, a při tom stále odrážel jeden úder za druhým. Lan se šklebil pod náparem staříkovy téměř nezvladatelné rychlosti. *Už je opravdu načase, aby přestal nosit tolik nefritu.* Stejně jako automobily a střelné zbraně ani nefrit nebyl něco, co by měli vlastnit chřadnoucí senioři. Ne že by se však Kaul Sen kdy hodlal vzdát byť jediného korálku ze svých náramků nebo těžkého opasku, který nikdy nesundával.

„Nepremůžeš ani starce.“ Nejstarší Kaul se pohyboval jako jezevec, samá šlachy a kost a mrzutá nálada. Boxoval a kličkoval a při tom se výsměšně zubil. Lan uskočil a shodil starožitnou keramickou mísu; přistála na dřevěné podlaze s hlasitým žuchnutím a odkutálela se. „No tak, hochu,“ zasípal jeho dědeček, „kam se poděla tvoje hrdost?“ Podařilo se mu vyslat úder pod Lanovou paží a zasáhnout svého vnuka klouby mezi žebra.

Lan hekl překvapením a bolestí. Zareagoval bez přemýšlení a udeřil svého dědečka dlaní do hlavy. Kaul Sen se zapotácel. Protočily se mu oči a sesunul se na podlahu s téměř dětským výrazem úžasu.

Lanovi z toho bylo nanic. Chytil dědečka kolem ramen. „Jsi v pořádku? Dědo, promiň, já —“

Jeho dědeček rychle napřáhl ruku s dvěma nataženými prsty, pevnými jako hřebíky, a trefil Lana do tlakového bodu uprostřed hrudníku. Lan se zhroutil a prudce se rozkašlal. Kaul Sen se mezitím přetočil, zvedl a rozkročil se nad ním.

„Jestli chceš být Pilířem, musíš jednat s úplným odhodláním.“ Kaul Senův věk najednou neznamenal nic; na krátký okamžik se opět stal majestátní Pochodní Kekonou. Stál s rovnými zády a přísným obličejem. Každý kousek nefritu na jeho těle vyzařoval sílu a žádal si úctu. Lan skrz opar vzteku a ponížení letmo spatřil toho válečného hrdinu, kterým jeho dědeček býval.

„Jen s úplným odhodláním!“ vyštěkl Kaul Sen. „Nefrit zesiluje to, co máš v sobě. To, co se odhodláš udělat.“ Poklepal se na hrudi. Zadunělo to, jako by zatukal na tykev. „Můžeš mít kolik nefritu chceš, ale bez odhodlání moc nezískáš.“ Vrátil se ke svému křeslu a posadil se. „Doru zůstává.“

Lan se beze slova postavil. Sebral shozenou miskou a položil ji zpátky na stůl a pak se ve chvíli skličujícího prozření opřel dlaní o zed'. Teprve v tu chvíli z něj jeho dědeček skutečně učinil Pilíře — když mu bez jakýchkoli pochyb dokázal, že je na všechno sám.

Lan tiše opustil pokoj a zavřel za sebou.

5

Rohovo koťátko

Když se Kaul Hilo usadil za volant Duchesse, Tar se sklonil k otevřenému okénku spolujezdce a opřel se o předloktí. „Tak co říkal?“

„Zajistíme Podpaží,“ odpověděl Hilo. „Bez zabíjení,“ dodal. „Jen ochráníme, co je naše. Naše Lucerníky, naše podniky.“

„A co když nás vyprovokují? To ti nevadí, že se budeme muset držet zkrátka?“ Tarova otázka zněla pochybovačně; dával tak najevo, že ví, co by jeho šéf chtěl a měl dělat. Hilo se ovládl a nepovzdechl si. Kehn k jeho rozhodnutím téměř nikdy neměl žádné výhrady, ale Tar s ním chodil do stejného ročníku na Kaul Duově akademii, takže mu občas odmlouval. Mladší z Maiků se nikdy netajil tím, že Lana považuje za příliš konzervativního a že Hilo je silnější než jeho bratr. Bylo zjevné, že mu tím podstrojuje, a Hilo to nevítal tak, jak si Tar myslel.

„Bez zabíjení,“ řekl Hilo nesmlouvavě. „Zítra si o tom ještě všichni tři promluvíme.“ Nastartoval Duchesse, vjel na kruhový objezd před domem a vydal se po příjezdové silnici zpět do města.

Na užší cestu ke stavbě za domem svého bratra, k sídlu Roha klanu, před branou neodbočil. Předchozí Roh byl prošedivělý generál, který sloužil jeho dědu Kaulovi, člověk bez jakéhokoli citu pro zařizování interiéru. Když se Hilo nastěhoval, dům páchl